

ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ

Θ.Ι.ΣΟΛΛΑΤΟΣ

***Ο θεός ακούει τις προσευχές μας
και ο διάβολος τις εκπληρώνει.***

Ο ευτυχέστερος

Μια μυρωδιά από φρεσκοπλυμένα σεντόνια
τον άγγιξε στο άνοιγμα της πόρτας.
Γυρίζοντας, ένα ροδοπέταλο στάθηκε στα μαλλιά του.
Με άγριο μίσος το τίναξε, σφάλισε την πόρτα,
τα παράθυρα, ξέσκισε τα φρεσκοπλυμένα σεντόνια,
κι εκεί, σημαδεμένος από μια κόκκινη αχτίδα ήλιου
που έπεφτε στη μέση της κάμαρής του
ξέρασε χολή και αίμα,
αυτός, ο ευτυχέστερος όλων των θνητών.

Η κουζίνα τους

Κι όταν όλα θα 'χουν τελειώσει
για άλλη μια φορά
θα μαζέψω προσεκτικά τα ψίχουλα απ' το τραπέζι,
θα το σκουπίσω, να είναι έτοιμο
για το επόμενο γεύμα.
Κοιτάζω το μέλλον μου αφ' υψηλού.
Μετά από τόσα ψίχουλα
μαθαίνεις να εκτιμάς
ένα καλοσκουπισμένο τραπέζι κουζίνας.

Αγώνας για ήττα

Τεντώνεται απεγνωσμένα το φιδίσιο κεφάλι
το δαιμόνιο της διαφοράς προσπαθώντας να ξορκίσει
προσαρμογή κι εξέλιξη, αποδοχή της εποχής
και εκτόνωση των εντάσεων.
Τι συμφορά!

... ένα κομμάτι αγκαθωτό συρματοπλέγμα τυλιγμένο γύρω από τους γυμνούς
γοφούς της σαν καουμπόικη ζώνη...

... σπρωγμένος απ' την ανθρώπινη ασθένεια σ' ένα δρόμο που αρνούμαι να
καταλάβω, δεν θέλω να σταματήσω να περπατάω με το κεφάλι κάτω και τα
πόδια πάνω, αλλά φοβάμαι ένα σωρό πράγματα...

Μοιραία επτάλεπτα

Μοιραία επτάλεπτα απομένουν
σαν κηλίδες αίματος στο πάτωμα
να μου θυμίζουν την ελπίδα
πως η εποχή της αναστολής του θανάτου
δεν πέρασε για πάντα.

Μοιραία επτάλεπτα, απλωμένα ξανά
ελεύθερα, χωρίς την πίεση της ένωσης,
να σέρνονται νωχελικά μέσα στη μέρα μου
σαν τεράστιες αμοιβάδες του χρόνου
που κανένας δεν τις απειλεί.

Μοιραία επτάλεπτα, πότε ξανά
θ' αναδυθεί από τα βάθη του χρόνου
η αναπόφευκτη ασημαντότητά σας,
αναστέλλοντας για πάντα την στιγμή του θανάτου,
χαρίζοντάς μου την αιωνιότητα;

Είχες ξεχάσει

Όστε περπάτησες μέχρι το παράθυρο
και κοίταξες τον έξω κόσμο.
Όστε δεν είχες πολύ καιρό τώρα σκεφτεί
τι υπήρχε έξω απ' τους τοίχους.
Τους ήχους, τις κραυγές και τις φωνές,
προπάντων αυτές,
όλα τα θεωρούσες της φαντασίας παιχνίδια,
αποκυήματα παιχνιδιάρικου μυαλού.
Μα τι θα κάνεις τώρα μικρέ μου θεατρίνε;
Πώς θα τολμήσεις ν' αλλάξεις τις πτυζάμες σου
μ' αυτά τα άγρια, αγκυλωτά, ζεστά ρούχα
και τις παντόφλες με βαριές αρβύλες;
Θυμάσαι αμυδρά τότε, που στο όριο της συνείδησης
βρήκες μια πόρτα και χάθηκες 'δω μέσα.
Μισοανεπτυγμένο έμβρυο που μόλις σερνόταν.
Μα δεν μπορείς πια να κλείνεις ρωγμές που μπάζουν κρύο,
και στο σπασμένο τζάμι το χαρτί μούλιασε και πέφτει.
Πότε λοιπόν θα ξεκινήσεις;

Ο ευγενής

Τι θέλεις να μας πεις τώρα δηλαδή
ντε και καλά απρόσιτος μέσα στη μοναξιά σου,
χλωμοπρόσωπος σνομπ στον άδειο σου πύργο
το θάνατο να έχεις για μπάτλερ.

Υφάκι δήθεν λυπημένο και θλιμμένο
μάσκα για να κρύβει τα δόντια του βρυκόλακα.
Απόμακρος και σκληρός αναλογίζεσαι
τον αβάσταχτο πόνο της ύπαρξης.

Και κάθεσαι κι απολαμβάνεις την θλιμμένη σου φατσούλα στον καθρέφτη
τον πόνο της ψυχής σου κρασί τον κάνεις και μεθάς μονάχος
κι αν κάποια στιγμή χαρά μεγάλη σ' εύρει, πανικόβλητος
από μόνος σου όλα τα χαλάς, ψάχνοντας την ηδονή του πόνου,
ξανά και ξανά ώσπου στο τέλος ψυχή δε σου 'χει μείνει πια
στους συνανθρώπους σου να δώσεις για να τους γλυκάνεις.

Άνθρωπος ο μονοετής

Τον Μάιο τριγυρνάω σ' ανθισμένους κήπους
πειράζοντας τις χαμηλοβλεπούσες δεσποινίδες,
τον Αύγουστο σε κάποια κορφή θα με πετύχεις
να ουρλιάζω στο φεγγάρι σαν καυλωμένος σκύλος,
τον Οκτώβρη να χαϊδεύω στοργικά τις αναμνήσεις
του καλοκαιριού, μπρος-πίσω σε μια κουνιστή καρέκλα,
και κάθε χειμώνα πεθαίνω
για να μπορέσω να γεννηθώ ξανά.

Θέμα οπτικού πεδίου

Αν κοιτάξεις γύρω σου θα δεις ανθρώπους να σέρνονται
θα δεις και άλλους να πατούν αυτούς που σέρνονται.
Αν κοιτάξεις γύρω σου θα δεις ανθρώπους να παλεύουν και να χάνουν
κι άλλους πάλι να κερδίζουν τα χαμένα.
Αν κοιτάξεις γύρω σου θα δεις ανθρώπους με βλέμμα απλανές,
που συντηρούνται με την ψευδαίσθηση πως ζουν.
Κι άλλους πάλι, με σπάγγους να ξεκινούν από χέρια και πόδια
που ζουν με την ψευδαίσθηση πως είναι ελεύθεροι.
Η μνήμη μου καμιά φορά μου παίζει άσχημα παιχνίδια,
θυμάμαι λέει εποχές που φορούσα μια προβιά,
κι άλλοτε πάλι σε δάση σκοτεινά να περπατώ
με όλες τις αισθήσεις μου ηδονικά ερεθισμένες.
Κι άλλες φορές μια σκοτεινή βαριά μυρωδιά
πηγάζει μέσ' απ' το μυαλό μου
κάνοντας τα χέρια και τα πόδια μου να τρέμουν.
Θυμάμαι μια φορά, ήταν ένας άνθρωπος
που κοίταξε κάτω και με έκπληξη,
κάνοντας ένα βήμα παραπέρα,
έσκυψε και βοήθησε τον άνθρωπο που σερνόταν
κάτω απ' τα πόδια του,
να σηκωθεί.

Παντομίμα

Κάποια στιγμή θά 'πρεπε ίσως,
χωρίς να θέλω να θίξω τον κύριο Μαρσώ,
να σταματήσουμε τούτη τη γελοία παντομίμα,
να καθαρίσουμε τα μούτρα μας απ' τις μπογιές
να ξεκολλήσουμε από πάνω μας το μαύρο ρούχο
και να σταθούμε γυμνοί ο ένας απέναντι στον άλλον,
να θαυμάσουμε τις γραμμές και τις καμπύλες των κορμιών μας,
και, επιτέλους, ν' ανοίξουμε το στόμα μας και να μιλήσουμε
για όλα αυτά που τόσο καιρό κρύβαμε
με σπασμωδικές κινήσεις και αστείες γκριμάτσες.

Δελτίον ειδήσεων

Υποψία αγάπης σαν ακτίνα του ήλιου που δύνει,
τρυπώνει για λίγα λεπτά απ' τα κλειστά πατζούρια
και χάνεται πριν προλάβεις να την γευτείς
πάνω στο δέρμα σου.
Μένω πάλι λουσμένος στο τεχνητό φως της λάμπας.
Η καθημερινότητά μου,
μια λεπτή κρύα κρούστα πάνω σε λίμνη λάβας.
Χρόνια τώρα προσπαθώ να γεννηθώ.
Έχω μείνει, γερασμένο έμβρυο στην κοιλιά
μιας πεθαμένης μάνας.
Αναρωτιέμαι μήπως τελικά
η περιβόητη πραγματικότητά σας
είναι απλώς μια φήμη.

Μελό

Δεν ξημερώνει - μόνο ένας ήλιος μαβής
κυριαρχεί στον μαύρο ουρανό.
Χορεύω πάνω στον άνεμο.
Αν ξημέρωνε για τον καθένα θα ξημέρωνε για όλους.
Τι πρέπει να προσφέρω θυσία
στους αιμοβόρους θεούς του ελέους
δεν ξέρω.
Πώς μπορεί ένα άγγιγμα να σε σώσει;
Ένα βλέμμα λατρείας, ένα βλέμμα συμπάθειας,
χίλιους ανθρώπους να τους κάνει
ν' αγαπήσουν την ζωή.
Αν τ' ακροδάχτυλά σου δεν αγγίξουν
ποτέ πια τον λαιμό μου
θα επιζήσω
με μια ουλή βαθιά χαραγμένη
εκεί που δεν προσπάθησες να φτάσεις.
Πάνω στο τζάμι του παραθύρου θα ζωγραφίσω
την γατίσια ψυχούλα, την ζωοδότρια.

Προσευχή

Μπερδεύτηκα,
την ελπίδα την πέρασα γι αλήθεια.
Μα δεν έχει σημασία πια.
Τώρα προσεύχομαι σε όλους τους θεούς
την ευλογία που μου 'δωσαν να μην την κάνουνε κατάρρα.
Έρωτα, παμμέγιστε εσύ των ανθρώπων θεέ
τους κεραυνούς και την οργή του Δία παραμέρισε
και φέρε με κοντά της.

Ο θρύλος των Αθανάτων

Φωνή ζώου που πεθαίνει
αντηχεί μεσ' στο μυαλό μου.
Το σώμα μου πέφτει βαρύ χωρίς ζωή
τυλίγεται σε σκόνη.
Αναζητώ χωρίς ντροπή τη ζωογόνο δύναμη
σ' ερήμους των ανθρώπων,
ένα φλεγόμενο κουφάρι που βαδίζει
το νερό της ζωής ψάχνω να βρώ.
Την αρχέγονη μαγεία των σωμάτων,
την μυρωδιά της ομορφιάς,
γλυκειά, βαρειά,
να με λυτρώσει απ' την ασχήμια.

Θυμάμαι τον θρύλο των Αθανάτων,
να ενωθώ μαζί τους λαχταράω
μια αφή στο δέρμα μου,
ένας ήλιος μέσα στο κεφάλι μου.

Σιωπή

Πέρασαν χρόνια από τότε.
Τα ρούχα μύριζαν καπνό και αλκοόλ
η μέρα χάραζε ζεστή.
Μια ανάσα στο μισοσκότεινο δωμάτιο
- εγώ κρατούσα την δική μου -
έκανε την ώρα μαγική.
Τα χρόνια που θα 'ρχόντουσαν
σαν φύλακας άγγελος
θ' ακολουθούσε η ιερή αυτή σιωπή.

Ψέμα

Ποιόν κοροϊδεύω τώρα;
Αυτό το ψέμα δεν αλλάζει ποτέ,
γιατί ν' αλλάξει τώρα;
Γιατί να μην μπει ένα χέρι στο στήθος μου,
να μου τραβήξει έξω την καρδιά;
Γιατί να είναι καλύτερα αυτήν την φορά;
Είμαι μια αρσενική πουτάνα ψυχής.
Προσφέρω το κορμί μου, την ψυχή μου,
ή και τα δύο - διαλέγετε και παίρνετε
και μετά πληρώνω εγώ τον λογαριασμό
κι αν ψάξω να βρώ τι φταίει, ανακαλύπτω
- τι σύμπτωση - πως φταίω πάλι εγώ.
Μετά φοράω τα ρούχα μου
και μία μάσκα κυνισμού
και πάω στην δουλειά μου.
Η διαδικασία είναι γνωστή.
Τ' αποτελέσματα προβλέψιμα.
Ο πόνος σταθερός.
Μόνο καμιά φορά
το χάπι έχει ζάχαρη απ' έξω.

Σε θέλω

Θέλω να δω ποιός είναι
πισ' απ' τον μπερντέ
να γλυκαθώ και να μεθύσω
από το νέκταρ το ανθρώπινο.
Θέλω ν' αγγίξω τον ήλιο με τα χέρια μου,
ν' αγκαλιάσω την φωτιά και να καώ.
Να κοιτάξω τον Θεό με τα μάτια μου.
Να γεράσω προσφέροντας το σώμα μου
θυσία στη ζωή,
κι όχι σαν κρέας που σάπισε στο ράφι
να πεθάνω.
Να κοιτάζω στον καθρέφτη τις χαρακιές
στο πρόσωπό μου
και κάθε μια να είναι μια ζωή.
Αν είναι κάθε μέρα μου
λατρεία στην τέχνη της ζωής
τότε την τρέλλα μου θα αγαπήσω.

Έτσι...

Αναπνέω τον αέρα που μπαίνει
από το παράθυρο,
έχει το χρώμα των λουλουδιών
και το άρωμα του ήλιου που δύει.

Τα πάντα λουσμένα σε κόκκινο φως
ο ήλιος κουβαλάει στο φως του τους αιώνες
καθησυχαστικά με χαϊδεύει, μ' εξαφανίζει
τόσο ασήμαντος που ηρεμώ επιτέλους.

Τα σπίτια κι οι δρόμοι μια λεπτή φλούδα,
εξαϋλώνονται μαζί με τα ρούχα μου,
η γη κι ο ουρανός στοργικά με αγκαλιάζουν,
η Μέρα και η Νύχτα στα μάτια με κοιτάζουν.

Με μάτια ορθάνοιχτα μες στη ζωή πετάω
σπρωγμένος από αρχέγονες δυνάμεις.

Έτσι πονάω, έτσι αγαπάω.

Διαρροές

Ένας στρατός που προχωράει αργά
ασταμάτητος με βήμα ρυθμικό
σε ήχους χωρωδίας γοθικής
σε ήχους οργάνων και τυμπάνων.

Παλεύω να γεννήσω κάτι ωραίο
δώρο και εκδίκηση μαζί
για αντικείμενο το υποκείμενο
η άσπρη επιφάνεια για όριο.

Ντροπή και περηφάνεια
γι αυτά που έκανα, γι αυτά που δεν έκανα
ο σεβασμός υπόκειται στους νόμους των βοθρολυμμάτων
αν αγνός και χαρούμενος, ανάξιος.

Ένα αδιάφορο άγνωστο
αντιφάσκει στην υπόστασή του
πεθαίνει με μεγαλειώδεις φωτιές κι εκρήξεις
κι εσύ μένεις πάλι με τα γνωστά.

Τα ρολόγια κουράζονται κάποτε να γυρνάνε
αγκαλιάζουν μια στιγμή που περνάει
και πέφτουν μαζί της στο κενό.

Μα μέχρι τότε, μόνο τους μέλλημα,
σκοπός ζωής, να δείχνουν την ώρα.

Θαραλλέος εγώ, προς τους ανθρώπους κατευθύνομαι.

Ένα ραδιοφωνικό κείμενο

Σήμερα κάπου στον δρόμο έχασα κάθε σημείο στίξης κάπου μου έπεσαν φαίνεται αυτά τα φρένα τα φανάρια οι διαβάσεις ανάμεσα στις λέξεις φωτεινά σημάδια στον σκοτεινό ουρανό του λόγου κυματοθραύστες λέξεων σε συγκρατημένα λιμάνια του μυαλού χειμαρώδης τεχνικά λόγος ξεχύνεται σε αλλεπάλληλα κύματα χτυπώντας και ξαναχτυπώντας άμορφες όμορφες παρηχήσεις πηγαινοέρχονται πάνω κάτω φόρος φόβος φόνος πόνος πόλος πύλος πύλη σμίλη ανάκατος ήχος διαχέονται σε κατεστραμμένα μέσα χωρίς ανάσα χωρίς φωνή βουβή ομίχλη διανοητική προσπάθεια λεξολαγνεία χωρίς αιδώ ρυθμικά χτυπήματα στην πίσω πόρτα του μυαλού μου ποιός είναι ποιός είναι αυτός είναι δεν είναι είναι άχαρο γέλιο στο πρόσωπο κάνει το στόμα να μοιάζει ουλή από πολύ άσχημο τραύμα παραμορφώνει το πρόσωπο ανίατη φυσιολογική χαρακιά από ξυράφι μια άσχημη ουλή που ξεκινάει από την μια άκρη του προσώπου και φτάνει στην άλλη αυτός λοιπόν είναι που χτύπαγε την πόρτα τον γνώρισα πρώτη φορά μέσα από την θαμπάδα ενός κόκκινου ήλιου που πέθαινε η άμμος τρέχει ανάμεσα στα δάχτυλά μου τα φρύδια αδυνατούσαν να συγκρατήσουν τον ιδρώτα κόκκινα μάτια που τσούζουν από τ' αλάτι και την αϋπνία να τώρα που χάνω και τα ρήματα σιγά σιγά πρώτα οι χρόνοι μπερδεύονται και χάνουν σημασία σκουπίζω τα μάτια με την ανάστροφη του χεριού δεν βλέπω ο ήλιος μέσα στα μάτια μου στην παραλία δίπλα στην φλεγόμενη θάλασσα μια σκιά με σκεπάζει όχι δεν μιλήσαμε στο πλάι του αυτοκινήτου είχε ζωγραφισμένη μια κοκκινόμαυρη σημαία οι αρμοί του τρίζανε λες κι ήταν έτοιμο να ξεχαρβαλωθεί να τώρα χάνω και τις αντωνυμίες δεν θα αργήσουν και τα ουσιαστικά θα φανταστώ τα κέντρα του εγκεφάλου μου να νεκρώνονται ένα ένα μυκητίαση στον φλοιό του εγκεφάλου η μεγάλη μάλιστα του πλανήτη B13 προλάβουμε να δούμε τους δεινόσαυρους να πεθαίνουν εμείς τα ανθρωποειδή πήρανε εκδίκηση για τα ξαδέλφια τους της γης μικρόμυαλα ζώα με τρία κοντά πόδια και πρισματικά μάτια άρχισαν να ξεπροβάλλουν από την άμμο φαίνεται πως θα είναι οι διάδοχοι όμως πρέπει να τελειώσω δεν πρέπει να ξεχνιέμαι θα γράφω λέξεις στο χαρτί όσο ακόμα μπορώ μου έλειψαν θα μου λείψουν μου λείπουν οι λέξεις αθεράπευτη λεξολαγνεία ο καθηγητής το είχε πει κάποτε θα πεθάνεις μιλώντας εσύ δεν είχε ακούσει για την μυκητίαση του εγκεφαλικού φλοιού θα πεθάνω ανίκανος να συμπυκνώσω την παραμικρή έννοια σε λέξεις νοιώθω την συνείδησή μου σαν ένα υγρό μέσα σε δοχείο που είναι έτοιμο να σπάσει δεν θα πεθάνω θα χυθώ στον αέρα το περιβάλλον είναι πολύ φιλικό εδώ αν εξαιρέσουμε τους μύκητες βέβαια θυμάμαι εκείνο το βιβλίο που είχα διαβάσει όταν ήμουν έφηβος το διάβασα πριν τους γονείς μου το διαβάσανε μετά εκείνοι θυμάμαι τον καυγά όταν ανακαλύψανε κάποιες περιέργες σκηνές αν έπρεπε να το είχα διαβάσει δεν μ' ενδιέφερε το διάβασα οι λέξεις απορροφήθηκαν είναι πια δικές μου δεν πίστευα ότι θα μπορούσε κάτι να μου τις πάρει σε μια απότομη στροφή ο προφυλακτήρας εκσφενδονίστηκε και καρφώθηκε σε ένα δέντρο το σύνολο κουδούνιζε σαν επιθανάτιος ρόγχος γιγάντιου μεταλλικού τέρατος οι πόλεις ερημώσανε η αρρώστεια δεν κάνει αστεία ένα χωριό φτιαγμένο μόνο από τρελλούς του χωριού είναι άσχημο θέαμα ακόμα και γι αυτούς τα μαζέψανε στα γρήγορα και μας αφήσανε στην ησυχία μας αυτά τα άσχημα πλοία τους όλο ρωγμές και σημάδια με όλων των ειδών τα

παράσιτα κολλημένα πλάι τους βρώμικα νερά τρέχουν απ' τις τρύπες τους
συχαίνομαι μου πήρανε τα βιβλία μου κάτι είπαν για περίεργα ηλεκτρικά πεδία
παιδιά παιδιά τα παιδιά μου τα αγαπημένα μου παιδιά πήρανε τα χαρτιά που
ήτανε γραμμένα εικόνες μνήμες αισθήσεις παραισθήσεις παρηχήσεις θα
ηχήσεις ο ήχος από τις καμπάνες δυνατός αναίσθητος απέθαντος ο χώρος
καταρρέει θα ηχήσεις θα ηχηθώ θα χυθώ μια συνείδηση διάχυση το ρευστό
διαρρεύσει καταρεύσει αναρεύσει υπερβολική δόση ειρωνείας ο αέρας σπιθίζει
θα σπαθίσει τον ήχο ανάρρωση κατανάλωση υπερκατανάλωση άλωση προς τα
μέσα συνάλωση μην παίζεις εμπάζεις θα θα ανάσα ανάσα έφυγε

Γιατί γελώ απόψε;

John Keats

Γιατί γελώ απόψε; Φωνή καμιά δεν θα το πει.
Μήτε θεός, ή δαίμονας
σε κόλαση ή παράδεισο,
απόκριση αυστηρή να δώσει θα καταδεχτεί.
Προς την ανθρώπινη καρδιά μου στρέφομαι τότε μονομιάς:
Καρδιά! Εσύ κι εγώ είμαστ' εδώ μόνοι και λυπημένοι.
Γιατί γελώ; Πες! Ω, πόνε της θνητότητας,
ω, σκοτάδι! Σκοτάδι! Αιώνια πρέπει να θρηνώ
ρωτώντας παράδεισο και κόλαση κι ανθρώπινη καρδιά
μα μάταια.
Γιατί γελώ; Της σάρκας τούτης η κατοικία, ξέρω
την φαντασία μου στις εσχατιές πως σπρώχνει.
Μα θα μπορούσα στην καρδιά μέσα της νύχτας να ησυχάσω
και τα ξενδιάντροπα λάβαρα του κόσμου ετούτου
κουρελιασμένα ν' απολαύσω.
Ποίηση, φήμη κι ομορφιά δείχνουν να είναι δυνατά
μα ο θάνατος πιο δυνατός,
βραβείο μόνο της ζωής, ο θάνατος.